

frihed, men der er i den nyeste Tid sket noget, som i alt Fald paa Fyn har vakt en Del Misnøje. De Byer — og det gælder ogsaa mange Landstationer —, der faa den københavnske Morgenpost om Søndagen inden Kl. 2, faa den uddelt, men paa de andre Stationer faar man den først den næste Dag, altsaa om Mandagen. Det har adskillige Steder, navnlig i Købstæderne, været saaledes, at vedkommende Postmester velvilligt har udleveret Posten om Eftermiddagen til de Beboere, der selv vilde hente den, men nu er der sat en Stopper for det, idet man ad Sidebanerne slet ikke forsender Posten Søndag Eftermiddag. Jeg vil henstille til den højtærede Minister, om ikke det gamle Forhold kunde etableres igen. Der kan jo ikke være noget i Vejen for, at det ordnedes saaledes, naar vedkommende Postmestre beredvilligt ville imødekomme et Krav fra Publikum. Om det er gjort af Besparelseshensyn, eller hvad der har foranlediget det, ved jeg ikke, men jeg tillader mig altsaa at gøre den Henstilling til den højtærede Indenrigsminister, at han søger det gamle Forhold genoprettet, saaledes at man kan have den Tilfredsstillelse som hidtil ogsaa Søndag Eftermiddag at faa sin Post paa de Steder, hvor det nu i mange Aar har været Tilfældet.

Hey: Mand og Mand imellem har man i de sidste Dage drøftet, hvorvidt den stærkt radikale Optakt, som ansloges i Folketinget i Torsdags, var et Led i en fint udtænkt politisk Slagplan, lagt ved dette Ministeriums Stiftelse den 28. Oktober, eller om det var en Situation, man nu vilde gribe eller fremkalde som Følge af hele den politiske Situation. Jeg hører med til dem, som mene, at det ikke har været paatænkt; til Trods for Ministeriets store Dygtighed, til Trods for Konseilspræsidentens kendte taktiske Egenskaber hører jeg til dem, som tro, at det er noget, som først er kommet op i den allseneste Tid, at det ikke er noget, som var besluttet i Oktober. Naar jeg tror det, er det ikke, fordi det jo var ret uventet, at Ministeriet Zahle kom til Verden i Oktober. Meget havde ganske vist i de sidste Aar tydet paa, at der vilde blive Uro i Politikken. Det Christensen'ske Ministerium kunde ikke overleve Alberti-Katastrofen, og det Neergaard'ske Ministerium beseglede jo i Virkeligheden sin egen Skæbne, da det i sig optog 4 Medlemmer af det foregaaende Ministerium; og endelig det Lindø-Toustrup'ske eller

rettere det Holstein'ske Ministerium vidste man jo vilde ikke virke længe. Men man havde ikke tænkt sig, at dets Levetid, efter at det dog havde siddet i alt Fald nogen Tid efter Forsvarslovenes Gennemførelse, skulde være bleven saa kort, som den blev. Nej, dette Ministerium blev til som ved et Eventyr, ret uventet, og derfor var der saamænd ikke Tid til i den Hast at lave et politisk Program. Hurtigere end nogen havde ventet, var Ministerlisten færdig, og det var allerede meget, det har man forundret sig over, og man har beundret Konseilspræsidenten, fordi det gik saa hurtigt. Og saa var man praktiske Mænd og tog det, der laa nærmest for, man tog de hæderlige Mænds Politik, de Mænd, der vilde „Udrensning“. Saaledes lød det, saaledes skulde det være. Og det var egentlig Programmet at begynde med. Jeg tror slet ikke, man i de Dage, da Ministeriet dannedes, havde Planer, der tilnærmelsesvis laa ved det, der er passeret i disse Dage. Der var jo for alle noget tiltalende deri; man misundte dette Ministerium, at det havde en saadan Opgave, men man følte sig dog noget beskæmmet over, at den forholdsvis lille radikale Gruppe i Folketinget netop blev den, som skulde gennemføre dette. Selv om man naturligvis i Landstinget glædede sig over, at Ministeriets fineste Kraft maatte hentes her, syntes man dog, det var for stor en Ære, at dette lille Parti, der jo kun blev nogenlunde stort, men ikke en Gang fik Flertal, ved Alliancen med Socialdemokraterne, skulde gøre det, vi alle sammen vilde. Naa, det var Fortidens Fejls Skyld, det var den nuværende Regerings Modstanderes uheldige Taktik og Dumheder, som vare Skyld i dette. Men det blev altsaa saaledes. Det blev altsaa „Udrensningen“, og det var i Anledning af denne, jeg vilde gøre den højtærede Konseilspræsident og Justitsminister en Forespørgsel. Hvorledes gaar det med Udrensningen? I det hele taget, er det ikke gaaet lidt... (Afbrydelse.) Ja, en af de Herrer Ministre siger, at det gaar godt, men jeg synes ikke, det gaar godt, jeg synes, der er ikke Gang i det mere, det er ved at gaa lidt i Staa. Og jeg kunde ogsaa tænke mig, at det er, fordi det er gaaet i Staa med dette, at man mener, at nu maa vi over paa en anden Bøve og over paa det, som giver en noget bedre Chance, nemlig den radikale Politik. Hvad er der sket med Hensyn til Udrensningen? Jeg synes, det er ganske overordentlig lidt; der er jo ikke sket